

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/23/2017
Identifikačné číslo spisu:	3113231474
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3113231474.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobkyne O. W., bývajúcej v O., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Piaristická 46, IČO: 36 837 857, proti žalovanému Mestu Trenčín, so sídlom Trenčín, Mierové námestie 2, IČO: 00 312 037, zastúpenému advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 21, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 20Cpr/5/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 14. januára 2016 sp.zn. 19CoPr/3/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. októbra 2014, č.k. 20Cpr/5/2013-93 žalobu zamietol a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné uznesenie po právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak s odôvodnením, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre platnosť výpovede danej žalobkyni žalovaným podľa § 63 ods.1 písm. b/ Zákonníka práce dňa 28. augusta 2013. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 14. januára 2016 sp.zn. 19CoPr/3/2015 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Po doplnení dokazovania sa odvolací súd stotožnil so skutkovými, aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie jeho rozhodnutia, ktoré považoval za súladné s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania svedeckými výpoveďami zamietol, nakoľko neboli pre posúdenie veci podstatné. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že u žalovaného došlo k organizačnej zmene v dôsledku rozhodnutia primátora Mesta Trenčín č. 9/2013 zo dňa 20. augusta

2013, následkom čoho bolo pracovné miesto žalobkyne zrušené a žalovaný nemal pre ňu iné vhodné miesto. Zo systematizačného projektu so stavom k 1. septembru 2013 bolo nepochybné, že pracovná pozícia referenta podateľne zostala zachovaná len na útvare klientskeho centra a matriky v počte 1, obsadená inou zamestnankyňou, ktorá nebola prijatá počas sporu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Rozhodnutie o výbere nadbytočného zamestnanca je pritom v súlade s ustálenou judikatúrou výlučne vecou zamestnávateľa a nemôže byť preskúmané súdom. Uzavrel, že ak by aj žalovaný pracovnú pozíciu pre žalobkyňu po rozhodnutí súdu nevytvoril, zostala by žalobkyňa u žalovaného v stave „nezaradená“, ktorá skutočnosť by za danej situácie rovnako viedla k skončeniu pracovného pomeru z organizačných dôvodov.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odvodzovala od ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ako dovolací dôvod uviedla aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Vadu zmätočnosti konania videla dovolateľka v nepresvedčivosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa jej názoru nezodpovedalo ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa nevysporiadal s jej odvolacou argumentáciou, ale si osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bez toho, aby dal odpoveď na podstatné otázky sporu. Zotrvála na svojom názore, že nebol daný dôvod pre skončenie pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, keď miesto referenta podateľne bolo a stále je v organizačnej štruktúre žalovaného a doposiaľ nedošlo k jeho zrušeniu. Odvolaciemu súdu tiež vytýkala, že nevykonal navrhované dokazovanie a vec nesprávne právne posúdil. Žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný k podanému dovolaniu uviedol, že nie je procesne prípustné a poukázal na stanovisko najvyššieho súdu zo dňa 3. decembra 2015 prijaté k výkladu § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., majúci za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené.

5. V následných vyjadreniach oboch strán sporu žalobkyňa zotrvala na podanom dovolaní a namietaných dovolacích dôvodoch a žalovaný na svojom predchádzajúcom vyjadrení k dovolaniu, v ktorom namietal procesnú neprípustnosť dovolania, zároveň doplnil svoje vyjadrenie k skutkovým otázkam sporu namietaným žalobkyňou v dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Žalobkyňa dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd, nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobkyňou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

10. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11. Žalobkyňa videla odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo dostatočne odôvodnené.

12. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

13. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

14. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

15. Postup odvolacieho súdu, ktorý si osvojí skutkové a právne závery súdu prvej inštancie považujúc ich za vecne správne a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia umožňovalo ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. Dôsledkom tohto postupu je, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa stáva integrálnou súčasťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré tak musí byť z hľadiska naplnenia ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. posudzované v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Treba dodať, že odvolací súd sa náležite zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobkyne, ktorou namietala nezrušenie jej pracovnej pozície, resp. nezrušenie pracovnej pozície referenta podateľne ako takého v rámci organizačnej štruktúry žalovaného (viď str. 11-12 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Skutočnosť, že dovolateľka má na vec iný právny názor bez ďalšieho nepostačuje na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dávalo totiž odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým, či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym

posúdením vecí sa účastníkom neodníma možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 54/2012, R 43/2003). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (viď uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého stranami navrhovaného dôkazu nezakladá procesnú vadu majúcu za následok prípustnosť dovolania (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov nie sú v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a mnohé ďalšie). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

17. Napokon žalobkyňa v dovolaní výslovne namietala nesprávne právne posúdenie veci súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Prípustnosť dovolania podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu ale nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

18. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.